

ဤစီမံကိန်းသည် ထိုင်းနိုင်ငံမွန်ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ထိန်းသိမ်းထားသည့်ရှေးဟောင်းပေ၊ ပုရပိုက်၊ စာအုပ်များကို ဒစ်ဂျစ်တယ်နည်းပညာ(ဓာတ်ပုံရိုက်နည်းပညာ)ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထိန်းသိမ်းပြီး သုတေသီဖြစ်စေ၊ မွန်ယဉ်ကျေးမှု လေ့လာသူဖြစ်စေ စိတ်ပါဝင်စားသူတိုင်း အခမဲ့ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်စေရန်အတွက် ဗြိတိသျှအမျိုးသားစာကြည့်တိုက်၏ဝက်ဆိုက်ပေါ်တွင် လွှင့်တင်ပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ စီမံကိန်း ဦးဆောင်ပညာရှင်ဖြစ်သူ၏ လေ့လာချက်အရ ဗြိတိသျှခေတ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မူရင်းမွန်ပေစာများကို စာရွက်ပေါ်သို့ လက်ဖြင့်ရေးကူးပြီး ထိန်းသိမ်းသည့် စီမံကိန်းတစ်ရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။ ထိုစီမံကိန်းကျေးဇူးကြောင့် အဆိုပါလက်ရေးစာအုပ်ကို ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်ရှိ မွန်ပိဋကတ်

တိုက်တွင် ယနေ့ထက်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ အဆိုပါ ပေစာခေါင်းစဉ်များကို စုစည်း၍လည်း စာရင်းသီးသန့် ပြုစုထားခဲ့ကြပါသည်။ ဤကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မဖော်ထုတ်ရသေးသည့်၊ အမည်မသိသည့် မွန်ပေစာမျိုး မရှိဟု သိရပါသည်။ မွန်သမိုင်းကို ခြေရာကောက်မည်ဆိုပါက မြန်မာတစ်နိုင်ငံတည်းတွင်သာမက ထိုင်းနိုင်ငံအပါအဝင် ဒေသတွင်း နိုင်ငံများတွင်ပါ မွန်လူမျိုးများ အခြေချနေထိုင်ရာ ဒေသများကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ၁၇ ရာစုမှစ၍ ၁၉ ရာစု အစောပိုင်း ကြားကာလအတွင်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရှေးခေတ်ဟံသာဝတီပြည် ကြီးမှ ဒေသခံမွန်လူမျိုးများသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းသို့ ခရီးဆန့်ကြပြီး “ထားကျင်”မြစ်၊ “မဲကလောင်” မြစ်ကြောင်းများ တလျှောက်တွင် ရွာသစ်များတည်၍ အခြေစိုက်နေထိုင်ကြပါသည်။ အဆိုပါ မွန်များကို “ယိုးဒယားမွန်” ဟု ရည်ညွှန်းခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ယိုးဒယားမွန်များသည် ၁၉၄၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်အထိ ပင်မထိုင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ရောလည်းမရောနှော၊ အစိုးရကျောင်းတွင်လည်း တက်ရောက်ဘဲ မိမိကျေးရွာတွင်သာ သီးသန့်နေထိုင်ကြသည်။ ဘုန်းကြီး၊ ကိုရင်၊ ကလေးသူငယ်များ အားလုံးတို့သည် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်သာ စာပေသင်ယူခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ စာပေသင်ကြားရေးအတွက် ယိုးဒယားမွန် ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် မြန်မာပြည်မှ သယ်ယူလာသည့် ပေစာများရှိသလို၊ ယိုးဒယားသို့ ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ကူးယူထားသည့် ပေစာအသစ်များလည်း ရှိကြပါသည်။ ယနေ့ထက် တိုင် ထိုကျောင်းများတွင် အဆိုပါပေစာများကို ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိကြပါသည်။ အဆိုပါပေစာများအနက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မတွေ့ဖူးသည့် ပေစာများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ အဆိုပါ ပေစာများကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ဤစီမံကိန်းကို ပြုလုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံဥပဒေကြောင့် အစိုးရကျောင်းများတွင် ကလေးသူငယ်များအား စံသတ်မှတ်ထား

သည့် အလယ်ပိုင်းဒေသထိုင်းဘာသာစကားမှအပ အခြားမည်သည့် ဘာသာစကားကို ကြားခံထား၍မျှ ပညာသင်ပေးခွင့်မရှိပါ။ ထိုအခါ မွန်စာပေတတ်မြောက်သူ နည်းပါးလာပြီး ယိုးဒယားမွန် ကျေးရွာ များတွင် မွန်ဘာသာစကားသည် စာမရှိသည့်အပြောဘာသာစကား သက်သက်အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျောလာခဲ့ပါသည်။ ယနေ့အချိန်တွင် ယိုးဒယားမွန်များ အကြားတွင် မွန်စာတတ်သူ မရှိသလောက်ပင် နည်းပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စီမံကိန်း၏ ဦးဆောင်ပညာရှင်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည့် အမေရိကန်နိုင်ငံသား ကျော်သူဖြစ်ပါသည်။ စီမံကိန်းအဖွဲ့တွင် ကျော်သူနှင့် ထိုင်းညီအစ်ကို နှစ်ဦး (ကားဆရာနှင့် ဓါတ်ပုံဆရာ) စုစုပေါင်း သုံးဦးသာ ရှိပါသည်။ အဖွဲ့သားများအနက် မွန်စာပေ ဖတ်တတ် သူမှာလည်း ကျော်သူတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံရောက်ရွှေ့ပြောင်းလုပ် သားများကြားတွင်လည်း ဤစီမံကိန်းကို စိတ်ပါဝင်စားပြီး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးမည့်သူ ယနေ့ထိ ရှာမတွေ့သေးပါ။

အမှားအယွင်းတွေ့ပါက စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ကျော်သူ

ဘန်ကောက်မြို့

၂၀၂၄ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ